

HRISTOSUL ÎNCUNUNAT

„Și pe capul Lui erau multe cununi” (Apocalipsa 19.12).

Capitolul 5

FIUL OMULUI

Integritatea caracterului omenesc al Mântuitorului nostru este marcată de titlul pe care Domnul l-a dorit în mod special pentru Sine și pe care profețiile l-au atribuit particular - „Fiul Omului”. Aici, termenul „omului”, în textele ebraice, este „Adam”, omul generic; și acesta lămurește realmente și concludiv întrebarea dacă El este Om în Persoana Sa. Un fiu al omului este om în cel mai larg sens al cuvântului, om prin descendență și prin ceea ce moștenește. În Psalmul 49.2, cuvântul „mici” semnifică literal, în versiunea noastră, „fii ai lui Adam” - cei obișnuiți, neavând nimic care să-i deosebească de ceilalți - fiind astfel în antiteză cu „fii ai lui Ish” („mari”), oamenii cu marcă în vreun fel oarecare. Prin folosirea acestui termen, Domnul Se coboară în felul cel mai simplu, în măsura în care privește autenticitatea caracterului Său omenesc, până la nivelul familiar nouă. El nu este simplu „om”, Unul pe care L-ai putea numi așa, deși diferind mult de sămânța lui Adam: El este „Fiul omului”; derivându-Și umanitatea din omenesc, neavând nimic care prin natura ei să o separe de omenescul generic - „făcut în toate lucrurile asemenea fraților Săi”, cum declară apostolul (Evrei 2.17). Hristosul lui Apolinaris sau al unor kenotici moderni nu ar fi „Fiul omului”. Ar fi probabil un om divin, dar absolut separat de umanitatea fiilor oamenilor; n-ar putea avea „frați” între aceștia.

Puterea acestui termen se vede prin aplicarea lui la profetul Ezechiel și odată în cartea Daniel. Amândoi profeții au trăit pe când Israel era rupt; și Ezechiel, ca preot, este ales de Dumnezeu să fie judecător în acord cu legea din Levitic, în aplicarea ei spirituală, pentru condiția de lepros a poporului. El este luat ca să mărturisească despre lepădarea lor voită și evidentă față de Iehova, după care, demonstrarea fiind completă, leprosul este scos afară din tabără, potrivit poruncii din Levitic. Gloria Domnului este văzută depărtându-se de cetate, deși încet și fără plăcere (Ezechiel 11.22-23).

Acum preotul este „luat din mijlocul oamenilor, având astfel calificarea de a fi „pus pentru oameni în lucrurile privitoare la Dumnezeu” (Evrei 5.1). Umanitatea Sa Îl face să cunoască pe oameni și să poarte în inimă interese pentru ei. Și astfel vedem semnificația desemnării Lui atât de constant - preot fiind - drept „fiu al omului”. După cum noi judecăm pe oameni înaintea unor jurați care fac parte dintre semenii lor, tot așa aici omul este chemat să se pronunțe asupra oamenilor. Ca om și preot pentru oameni, El va face uz de compasiune; de aceea judecata Lui va fi mai completă și în final imposibil de obiectat împotriva ei. De aceea se face aici apel la judecata pe care o exercită ca „fiu al omului” (Ezechiel 20.4; 22.2).

Dar în aceasta, Ezechiel este doar o gură și reprezentant al lui Dumnezeu. Judecata aparține, desigur, lui Dumnezeu. De aceea, ce izbitor este ca, atunci când ridicăm ochii împreună cu profetul, să găsim acel tron grozav deasupra cerurilor, pentru a întâlni și acolo „un chip ca de om” (Ezechiel 1.26)!; este pentru prima dată în Scriptură când apare chiar și „chipul” acolo.

Sensibilitatea și delicatețea implicate în aceasta, deși nu pot îndepărta judecata, apar - cu plinătate - înainte de încheierea acestor profeții, când cei din popor sunt în final curățiți de toate fărădelegile, prin harul divin, iar Ezechiel este luat pentru a fi un martor, acum al restaurării și al binecuvântării lor. Sfințenia și dragostea sunt astfel satisfăcute amândouă în final și legea leprosului este ilustrată în ambele ei laturi, judecata și harul.

Daniel este numit o singură dată „fiu al omului” (8.17); dar profeția referitoare la Fiul omului - sau mai exact, la „Unul ca un Fiu al omului” (7.13-14) - Căruia, venind pe norii cerului, I se acordă o stăpânire universală și eternă, ne este dată de el: o profeție care își găsește ecoul și este

dezvoltată în Noul Testament, în Psalmul 8, deși exprimat mai enigmatic, avem prin gura lui David ceea ce anticipează și reprezintă temelia acestor lucruri; avem, exprimat în chip izbitor, gândul transmis nouă prin acest titlu, acela că Hristos este manifestarea și justificarea deplină a desfătării lui Dumnezeu în om.

Ce este omul dacă îl privim în lumina gloriei cerurilor? Ce este el, această făptură din țărână, ENOSH, „om slab” sau „fiu al omului”, rânduit să-și intre în moștenire într-un fel caracterizat de atâta slăbiciune și care arată atât de perfect cum îl apreciază Dumnezeu? Ah, trebuie să ne adâncim în Hristos pentru a găsi răspunsul. El este Om, de asemenea - da, Fiul omului: venit jos, în lume, în această slăbiciune semnificativă care, în El, unită cu Divinitatea Însăși, este manifestarea gloriei morale a lui Dumnezeu; astfel încât are o poziție *mai presus* de cerurile create, a căror glorie tocmai îl făcuse pe om să arate atât de sărman și demn de plâns! Ce mai sunt ele acum față de Omul în Isus? Față de Fiul omului?

De aceea, aici este Cel despre care un psalm de mai târziu vorbește ca „Fiul omului, pe care Ți L-ai întărit” (80.17); iar rezultatul este preamărirea Lui și împărăția. Coborât în părțile cele mai de jos ale pământului pentru a suferi moartea. El este „sunt mai presus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile” (Efeseni 4.10). În El, după cum au vestit îngerii la nașterea Sa, Dumnezeu Și-a arătat „buna plăcere în oameni” (Luca 2.14). Umanitatea, așa cum a făcut-o Dumnezeu la început, este cea pe care a îmbrățișat-o Dumnezeu în Persoana lui Hristos; altfel provocarea psalmistului ar rămâne fără răspuns și va trebui să rămână așa pentru totdeauna.

Într-adevăr, umanitatea poate fi și *va fi* într-o stare foarte diferită, după cum, spre exemplu, „trupul spiritual” al învierii este foarte diferit de „trupul natural” sau „psihic”, cum am văzut. Dar chiar și aici, identitatea trupului în sine ne este asigurată. Ceea ce este semănat într-un trup firesc învie într-un trup spiritual: identitatea persoanei se menține chiar și într-o asemenea condiție schimbătoare pe care o implică faptul de mai sus; „vom fi schimbați”, dar tot „noi” vom fi. Și tocmai pe om și pe fiul omului îi vede psalmistul, la început atât de sărmani și de slabi, iar acum glorificați în Hristos, Domnul nostru.

Așa stând lucrurile, folosirea constantă de către Domnul a acestui termen devine ușor de înțeles. El îl folosește ca pe cel mai simplu termen, pe care nimeni nu-l va nega și care totuși are pe buzele Lui, atâta semnificație: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?” (Matei 16.13). El este, desigur, Fiu al omului prin aplicația obișnuită la oameni în general; și totuși, când El Și-l aplică la Sine, acest termen devine distinct prin însăși universalitatea lui: pentru că cine ar visa să vorbească vreodată despre sine ca fiind „Fiul omului”, decât atunci când ar înțelege implicit că El este mai mult decât ce a însemnat aceasta pentru ceilalți oameni? Domnul Se poate adresa profetului în felul acesta, reamintindu-i ce este el, dar nici un om, vorbind în mijlocul fiilor oamenilor, nu se poate distinge pe sine prin ceea ce nu este distinctiv. Dacă *era* distinctiv pentru El, atunci El era Fiul omului într-un sens în care alții nu erau; nu mai puțin autentic, ci mai mult: și așa a și fost - *singurul* Fiu al omului asupra căruia umbra căderii nu a coborât niciodată: Om și din om și totuși, în mai mult decât toate, făgăduința celei dintâi creații a Sa; cu adevărat Omul lui Dumnezeu, îndreptățind acea creație, timp ce toți ceilalți au necinstit-o; și astfel, purtând în Sine pentru oameni promisiunea unei noi creații, prin care în final și ei vor împlini scopul Creatorului; ca „Domn al Sabatului”, Cel care va aduce odihna lui Dumnezeu într-un fel atât de înțelept, încât să nu mai fie tulburată.

Dar pentru aceasta, Fiul omului trebuie să sufere, să fie înălțat, „după cum Moise a înălțat șarpele în pustie”, dându-Și astfel „trupul” „pentru ca lumea să aibă viața”, dar „glorificat” în această competență de a împlini țelurile lui Dumnezeu în extrema slăbiciune omenească. „Dumnezeu” este astfel „preamărit în El” „și Dumnezeu Îl va preamări în Sine Însuși”, da, „și-L va preamări îndată” (Ioan 13.32).

În asemenea texte din Scriptură ne este înfățișat „Mijlocitorul, Omul Isus Hristos”. Ele ne arată ce legătură a avut umanitatea Lui perfectă cu ispășirea pe care a săvârșit-o. Și în timp ce ni se spune că „suntem împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său” și că „Dumnezeu a trimis pe

Fiul Său ca să răscumpere”, atunci când ne apropiem de detaliile acestei lucrări glorioase vedem că *înălțarea Fiului omului* ne indică purtarea blestemului prin care „Hristos ne-a răscumpărat din blestemul legii” (Galateni 3.13), „fiindcă este scris: „Blestemat e oricine *este atârnat pe lemn*”. În toate privințele El este o Persoană binecuvântată. Iar Scriptura este desăvârșită în felul în care înfățișează aceste lucruri. Dacă ea ne câștigă inimile cu darul uimitor pe care Dumnezeu ni L-a dat, - dacă arată puterea care ne-a cuprins - atunci vorbește despre lucrarea Fiului lui *Dumnezeu*. Pe de altă parte, dacă este să ne gândim la suferința actuală și la purtarea păcatelor, atunci ea ne pune în față pe Hristos, sau Isus Hristos, sau Fiul Omului; iar ultima este mai mult limbajul propriu Domnului, în timp ce prima este cel al apostolilor. Cele două pot fi puse împreună acolo unde se spune „sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu”; dar ar fi o falsă accentuare aceea care ar trece peste prima parte a acestui adevăr, pentru a se atașa de ultima. Avem de multe ori: „sângele lui Hristos, lui Isus, lui Isus Hristos, Fiului omului, Domnului, Mielului”; *numai o dată* se adaugă „Fiului lui Dumnezeu”.

Este o singură Persoană de la un capăt la celălalt al Scripturii, iar toate aceste nume minunate Îi aparțin. Dar Scriptura se află într-o potrivire atât de delicată, încât este ușor să-i deranjăm echilibrul; de îndată ce o facem, pierdem contragreutatea adevărului însuși. O falsă accentuare a adevărului reprezintă începutul erorii.

Expresia „Fiul omului” spune despre ceea ce a devenit Fiul lui Dumnezeu pentru a ne răscumpăra. Ea insistă asupra caracterului Său omenesc - deplin - prin care a devenit, pentru poporul Său credincios, Omul tip, reprezentativ înaintea lui Dumnezeu, tot așa cum Îl înfățișează și acel „dar ca jertfă de mâncare din cele dintâi roade” (Levitic 2.14-16). Dar pentru a le fi cu adevărat de folos. El trebuie să meargă dincolo de acest tip și să Se facă purtător al păcatelor în favoarea lor. Pentru aceasta, El devine Hristosul, Unsul, ca să fie Prinț și Mântuitor. Pentru aceasta El suferă moartea și încă moarte de cruce și devine, odată înviat din morți, „ultimul Adam”, Cap al unei noi seminții de oameni.

În aceasta nu facem decât să atingem lucruri pe care va trebui să le reluăm mai târziu. Ceea ce ne rămâne de ajutor aici nu este decât legătura titlului de „Fiu al omului” cu profețiile ce privesc viitorul, pe care Domnul le ia din viziunea lui Daniel asupra împărățiilor lumii și le aplică la El Însuși. Lui Îi este dată toată judecata, pentru că este Fiul omului (Ioan 5.27); și aici găsim de fapt perfectarea viziunii lui Ezechiel. Cu deplină cunoaștere a omului, cu multă sensibilitate și grijă pentru om, Însuși Omul Reprezentant înaintea lui Dumnezeu, Lui Îi revine să așeze toate lucrurile pe fundamentul unei dreptăți pe care a glorificat-o. Acel „chip ca de Om” (Ezechiel 1.26) Se transpune în realitatea faptică, iar viziunea lui Daniel, ca speranță a lui Israel și a pământului, se împlinește deplin. Într-adevăr, acel „chip ca de Om” are legătură cu stabilirea responsabilităților și cu solemnitatea judecății care se pregătește să vină: atunci când Fiul omului va veni cu gloria Tatălui Său și cu sfinții Săi îngeri, va răsplăti pe orice om după faptele lui; dar aceasta se poate potrivi la mesajul Evangheliei și la o speranță care nu dezamăgește. Fiul omului este adevăratul Mire al poporului Său, iar judecata în sine nu face altceva decât să deschidă calea manifestării întregii plinătăți a unui har pe care caracterul Său omenesc îl descoperă îndeajuns.

Da, speranță, o deplină și glorioasă speranță se află în acest titlu de Fiu al omului și nu poate fi separată de el. Ea este ceea ce reprezintă Vlăstarul din rădăcina lui Isai pentru casa lui David, dar mai vastă prin promisiune și mai delicată prin implicațiile ei: - un Fiu al omului, Unicul în care anii retezați ai omului se înnoiesc acum cu o putere divină. Oștile cerești așteaptă pline de zel să-Îi împlinească plăcerea; dar inimile noastre se întorc spre Cel care în grupul restrâns al ucenicilor dădea ca model de urmat și ca mijloc de intrare în gloria cerului, pe „Fiul Omului”, care „n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20.28).

Cu siguranță că din toate relațiile în care găsim acest titlu de Fiu al omului - chiar dacă ar fi ca sub acest titlu Domnul să preia împărăția ori să-Și asume misiunea de a judeca omenirea - vedem că acesta implică (în afară de păcat și de toate consecințele lui) umanitatea în similitudine

deplină cu a noastră. Tocmai datorită acestui fapt El este cu adevărat judecătorul potrivit pentru oameni. Aici orice defect ar fi fatal. Hristosul apolinarian ar fi mult îndepărtat ca înfățișare de fiii oamenilor. Substituirea duhului divin cu unul omenesc ar însemna privarea de ceea ce-i oferă omenescului caracterul distinctiv. Pierderea personalității ar face imposibil „Omul Isus Hristos”; astfel „Singurul Mijlocitor”, care este tocmai acest „Om” binecuvântat, ar dispărea pentru noi (1 Timotei 2.5).

Aceste feluri în care Domnul ne este prezentat în Scriptură arată cât de mult trebuie să ne *apropiem* de o personalitate duală în orice înțelegere simplă a afirmărilor ei. Însăși îndrăzneala acestor afirmări (atunci când realizăm despre cine se vorbește) manifestă o trăsătură caracteristică inspirației, care nu se preocupă doar cu perplexități de ordin mental în chestiuni care ne depășesc în mod atât de evident. Nu-L putem pătrunde pe Hristosul lui Dumnezeu. Putem înțelege cât de perfect, de divin ni se potrivește în ambele aspecte, deși putem fi cu totul neînstare să le îmbinăm. Personalitatea duală nu ne-ar mulțumi; dorim pe Unul care este atât desăvârșit de omenesc, cât și cu adevărat divin - Unul care poate să doarmă în furtună pe mare și să Se ridice ca să liniștească vântul. Un astfel de Mântuitor avem - cât de bine pentru noi să știm aceasta! - atunci când nu putem vedea nimic afară de inima Lui iubitoare, în care se unesc aceștia doi.

Să luăm apoi pe Domnul în copilăria Lui din Nazaret și să medităm la felul cum creștea și Se întărea, înaintând în înțelepciune și în statură și fiind plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor (Luca 2.40, 52). Cât de perfect este El, om; cât de real se află în interiorul limitelor omenești; un Copil minunat și totuși un Copil, așa cum și este numit. Cine va ajusta divinitatea la caracterul omenesc de aici, atotștiința la înaintarea în cunoștință? Să încercăm s-o facem? Ce ar însemna aceasta altceva decât că ne îndeletnicim cu lucruri prea înalte pentru noi și că probăm mândria inimilor noastre? Ar putea inima sau conștiința să găsească odihnă ori satisfacție mai profundă în El, dacă am fi în stare să înțelegem aceste lucruri cercetate și speculate de secole, fără ca în final să se fi obținut mai multă cunoștință decât la început?

Însă în mod sigur aici Îl găsesc pe Fiul omului - o Persoană în întreg adevărul umanității; și cine-mi va nega fericirea de a bea din harul care m-a redus la starea unui copil, astfel încât un copil să-I poată înțelege simpatia și să-L adore pentru dragostea Lui? Mulțumesc lui Dumnezeu că nimeni nu mi-o poate nega: este la fel de larg deschisă pentru unul sau altul; iar dragostea este la fel de nepătrunsă în ea, ca și în Persoană.

Un pasaj binecunoscut din Vechiul Testament, la care în mod firesc ne întoarcem în legătură cu aceasta, pentru a-i admira din nou frumusețea și sublimul, îmbină în cel mai puternic contrast asemenea antiteze. Ce auzim în el este vocea Domnului către Israel, care recunoaștem curând că ne este familiară. Ea întreabă: - „Unde este cartea de despărțire prin care am izgonit pe mama voastră? Sau căruia dintre cei care M-au împrumutat, v-am vândut?” Nu, Domnul nu este atât de sărac: - „Iată, din cauza fărădelegilor voastre v-ați vândut voi înșivă și din cauza păcatelor voastre a fost izgonită mama voastră” (Isaia 50.1).

Și acum urmează controversa pe care El o are cu ei: „Pentru ce nu era nimeni *când am venit?* Pentru ce n-a răspuns nimeni când am strigat? Este mâna Mea prea scurtă ca să răscumpere?” Aici este Domnul însuși venit ca Mântuitor la ei, dar nu primește nici un răspuns; nu este recunoscut și nici nu I se crede puterea de a răscumpăra. Și cunoaștem bine când a avut loc aceasta: atunci când acel Unul a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit; și deși puterea lui Dumnezeu se afla în mâinile Lui și o folosea pentru ei fără limită, totuși ei nu au crezut venirea Lui prin har.

Acum El Se proclamă deschis: - „Cu mustrarea Mea, Eu usuc marea și prefac râurile în pustie; peștii lor se strică din lipsă de apă și pier de sete! Îmbrac cerurile cu negura de jale și le învelesc cu un sac” (Isaia 50.2-3).

Dar El nu venise cu această înfățișare; iar vocea devine straniu de schimbată; ia un ton mai blând și devine atrăgător de omenească: -”Domnul Dumnezeu Mi-a dat o limbă iscusită, ca să

știu cum să înviorez cu vorba pe cel doborât de întristare. El Îmi trezește în fiecare dimineață, El Îmi trezește urechea, să ascult cum ascultă niște ucenici” (Isaia 50.4).

Nu ne este necesar să mergem mai departe. Profetul însă o face și ni-L arată îndeajuns de clar pe Hristos în suferința și în respingerea pe care le suferă. Oricum, aici avem deja contrastul pe care îl căutăm. Cel Atotputernic a venit cu chip de rob: El este Acela care, în mod straniu, ia locul ascultării și o limbă iscusită pentru slujirea în har a nevoilor fiecărui om, dacă națiunea, în mare, L-a respins. De aceea El Însuși devine un ucenic, fiindu-I trezit urechea în fiecare dimineață, ca să „asculte” astfel. Totuși El este Cel ce usucă marea și preface râurile în pustie. Cine ar putea să îmbine în sine aceste lucruri? Pentru satisfacerea intelectului, nu o poate face nimeni. Chiar și intelectul poate fi satisfăcut altfel, anume prin convingerea certă cu privire la incapacitatea de a înțelege ființa proprie cuiva - de a înțelege felul în care „duhul, sufletul și trupul” alcătuiesc un om. Este oare de mirare atunci că trebuie să existe aspecte ale Infinitului care ne lasă cu totul încurcați? Sau că „nimeni nu cunoaște pe Fiul afară de Tată”?

Să ne întoarcem cu respect către o altă scenă în care Îl găsim pe El, al Căruia nume este „Minunat”, către scena grozavă din Ghetsimani. Aici „paharul” pe care l-a băut la cruce îi aduce agonie prin anticiparea lui. De trei ori Se roagă ca, dacă este cu puțință, să fie îndepărtat de la El; și la aceasta adaugă cuvintele atât de familiare nouă, „facă-se nu voia Mea, ci a Ta”.

Paharul n-a putut fi îndepărtat. A trebuit și I-a fost necesar să îl bea. Dar când realizăm că ceea ce în afară a fost exprimat prin trei ceasuri de întuneric își are semnificația interioară în strigătul de agonie, „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?”, putem înțelege că a fost o necesitate a naturii Sale sfinte să ezite acest pahar și să nu-l poată lua prin voia proprie, ci numai prin voia divină care I se adresa. Cu siguranță, aici ne aflăm în fața unei voințe omenești desăvârșite și, de aceea, adevărată. El este om adevărat, așa cum poate fi orice om; și o persoană, după cum o dovedește o asemenea voință. Aici ne aflăm din nou dincolo de limita priceperii, dacă spunem, așa cum trebuie spus, „Da, dar El nu este mai puțin divin”; însă nu ne aflăm dincolo de limita bucuriei sau a credinței.

La cruce găsim paharul în sine - groaznică abandonare; dar cine ar putea să o explice? Sau cine ne va spune cum de este El de la început și până la sfârșit Omul credinței, da, modelul credinței? Oare nu vom abandona mai degrabă toate aceste întrebări și vom crede acolo unde numai credința își găsește utilitatea - acolo unde nu vedem?

Cu câtă grandoare întâmpină Psalmul 102 această aparentă contradicție; punând cu cea mai mare tărie strigătul în gura Acelui binecuvântat care a suferit: - „din cauza mâniei și indignării Tale; căci m-ai ridicat și m-ai aruncat departe. Zilele mele sunt ca umbra care se lungește; și mă usuc ca iarba. El mi-a frânt puterea în drum și mi-a scurtat zilele. Am zis: „Dumnezeu meu, nu mă lua la jumătatea zilelor mele, Tu, ai cărui ani țin din generație în generație!”.

Astfel, contrastul dintre om și Dumnezeu - dintre Dumnezeu și omul consumat de mânia divină - este redat foarte viu. Și acum vine răspunsul lui Dumnezeu către El: - „Tu ai întemeiat din vechime pământul și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu vei rămâne; toate se vor învechi ca o haină; le vei schimba ca pe un veșmânt și se vor schimba; dar Tu ești Același și anii Tăi nu se vor sfârși”.

Aici Dumnezeu suferă ca un om în mâna lui Dumnezeu! Ni se descoperă crucea în cel mai profund mister al ei, pe care îl vedem recunoscut, înfruntat, dar nu și explicat. Hristos Însuși este „taina dumnezeirii, Dumnezeu manifestat în trup”. Și aici se află tot ce putem spune despre aceasta.